STUDENTENLEVEN
Emiel Hullebroeck

Emiel Hullebroeck werd geboren in Gentbrugge op 20 februari 1878. Hij was een Vlaams componist en een vooraanstaand figuur in de Vlaamse romantische liedbeweging in de eerste helft van de 20e eeuw.

Emiel Hullebroeck kreeg zijn eerste muziekopleiding op negen-jarige leeftijd, in de Sint-Annakerk in Gent. Hij leerde er gregoriaans zingen en kreeg er ook de eerste begrippen van notenleer.

Hij studeerde verder aan het conservatorium van Gent bij Oscar Roels, Paul Lebrun, Jozef Tilborghs, en Adolphe Samuel.

Na zijn studies stichtte hij in 1899 het Gentse A Capellakoor, een kamerkoor van eerst zestien, later dertig geschoolde stemmen. Het was een uitstekend koor dat prijzen haalde op internationale concours. Het uitbreken van de eerste wereldoorlog zou het einde van het Gents A Capellakoor betekenen, maar in die vijftien jaar heeft Hullebroeck bijzonder nuttig werk gedaan door het publiek kennis te laten maken met zowel oude koormuziek van onder anderen Palestrina, als met werk van Vlaamse collega's als Tinel, Waelput en Mestdagh.

Ondertussen was Hullebroeck ook zelf beginnen componeren. Het meeste succes zou hij behalen met zijn liederen in volkstrant. Omdat hij aanvankelijk geen uitgever vond om die liederen te publiceren, besloot hij ze dan maar in eigen beheer uit te geven.

In zijn eerste liedbundel stak meteen een van zijn beroemdste liederen, namelijk Moederke alleen op tekst van René De Clercq. Van die eerste bundel verschenen er zeventien drukken.

In totaal zou hij negentien bundels publiceren, samen goed voor 114 liederen.

Enkele van zijn liederen bleven in het collectieve geheugen hangen: Hij die geen liedje zingen kan, Tineke Van Heule, De Blauwvoet, Moederke alleen, De wiegende mijnwerker, Hemelhuis, De gilde viert.

Tijdens de eerste wereldoorlog week Hullebroeck uit naar het neutrale Nederland waar hij ook een aantal oorlogsliederen schreef waarin hij de situatie van de Vlaamse soldaten aan het front aanklaagde. Deze liederen met titels als De boeven van Fresnes, De verworpelingen van den IJzer en De weezang van Auvours verschenen in Hullebroecks zeventiende liedbundel.

Tussen 1915 en 1923 maakte hij concertreizen naar Nederlands-Indië, Zuid-Afrika en de Verenigde Staten.

Naast compositorische had Hullebroeck ook pedagogische talenten. Zo was hij van 1902 tot 1937 leraar aan de rijksnormaalschool in Gent en in 1912 publiceerde hij een eigen notenleermethode met als titel: Notenleer door het lied.

In opvolging van Paul Gilson was hij van 1930 tot september 1944 algemeen inspecteur van het muziekonderwijs.

In 1922 stichtte Hullebroeck samen met Lambrecht Lambrechts als redactiesecretaris het tijdschrift Muziekwarande.

Nog in 1922 stichtte Hullebroeck, samen met onder anderen Lodewijk Mortelmans, Jef Van Hoof en Arthur Wilford, het Genootschap der Vlaamse componisten om de rechten van de Vlaamse componisten beter te verdedigen. Vanuit die vereniging richtte hij NAVEA op, het latere SABAM.

Hullebroeck heeft een belangrijke rol gespeeld in de Vlaamse liedbeweging en in het streven naar een sociaal statuut voor de kunstenaar.

Hij overleed op 26 maart 1965 te Liedekerke op 87-jarige leeftijd.